لا هم خارمه ستا لارې

دشعرونو ټولګه

علم ګل سحر

Download from:aghalibrary.cm

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: لاهم څار مه ستا لارې
ویناوال: علم ګل سحر
کمپوز او ډیزاین: ګل محمد اریوبي
خپرونکی: د ختیځو سیمو د لیکوالو او ژورنالستانو ټولنه
د پښتي طرحه:

ډالۍ

زمونږ د زمانې لوی انسان د افغانستان لوی لیکوال او شاعر غزلستوري استاد محمد صدیق پسرلي صاحب ته

لا هم ځارمه ستا لارې !

شعر هم د خپل شاعر له ژونداو د وخت له حالاتوسره سم یون کوي، پخیږي، سکالو او انځورونه یې بدلیږي اود شاعر له پړاوونو سره سم پړاو وهي. که څه هم مینه داسې یوه سکالو ده ، چې د اکثرو شاعرانو لپاره نه زړیږي او له وروستۍ سلګۍ سره هم د مینې غزلې وایي، خو ګورو چې کله یې بیان ژبه ، کله یې د احساساتو انځورونه او کله یې هم د مینې سکالو بدلیږي، له زلفو او رخسار څخه وطن ته اوړي ،کله د دواړو له ښتن (انسان) سره په مجرده مانا او کله هم بیا د درې واړو هستوونکي او پنځوونکي ته ځانګړې شي.

زه یوه ورکه ښکلا
کله په ځان کې ګورم
له ځانه ووزمه ژر
ښکلا جانان کې ګورم
هیڅ مې تسل ونه شي
په ټول جهان کې ګورم

او یاهم په (کمال)کې دا ښکلی فکر وګوریٔ:

دانسان زړه ته دې لار نه کړه پیدا

په آسمان لاره او ښتل څه معنا

د ځینو شاعرانو په شعر کې فکري یون او د ځینو شاعرانو په شعر کې بیا د زماني یون ډېر پیاوړی وي. د خوشال بابا په شاعرۍ کې فکر او زمانه دواړه څنګ په څنګ روان وي. د پښتو ژبې د پیاوړي شاعر عبدالباري جهاني په شاعرۍ کې هم د همداسې پړاوونو غوره بېلګې لیدلای شو، که موږ د جهاني صیب شاعرۍ ته وګورو نو په لومړۍ ټولګه کې یې زیات د جهاد ، مقاومت او مېړانې جذبې څپې وهي، دویمه ټولګه یې زیاتره دهیلو او امېدونو وړانګې شیندي ، په درېیمه کې ببرته ناهیلي څپې وهي او په همدې ترتیب وړاندې.
زما په اند د سحر صیب په شعرونو کې هم د فکراو ژوند د یون او بدلون همداسې نښې لیدلای شو. د شعرونو په دې ټولګه (لا هم څارمه ستا لارې) کې لا هم مینه د زیاترو شعرونو اساسي سکالو ده، خو داسې ښکاري چې عقل پر احساساتو غلبه کړې اوداحساساتو پر ځای عقل پر زړه باندې حکم چلوي.

پخواهر څه را نه هیر و ، ته مې یاد وې
اوس مې ژوند ته هم ور پام دی،
ژوند کومه

اویا هم دا بیت وګورۍ:

اوس هم له هغې کوځې تیریږم
خو اوس ځمکې ته ګورمه او لوېږم نه

وایي، چې مینه رنده وي او چې څومره رنده وي هومره یې زور ډېر وي ، خو چې څومره بینا کیږي هومره محتاطه کیږي او هومره سنجیده کیږي.

اوس مې هنر دهیرولو زده دی
اوس د احساس په خوښه نه ځم چیرته !!!

د سحر صیب په اوسنیو شعرونو کې نه یوازې له ښکلا سره ، له زلفو او له رخسار سره په مینه کې سنجیده ګي او تعقل ښکاري ، بلکې د وطن په مینه کې هم د پخوالي ، فکر او تجربې روښانه څرک لګیږي او زما په اند همدا سنجیده مینه کولی شي وطن له اوسنیو اورونو او دردونو څخه وژغوري . زما په اند که چېرې افغان ولس همداسې پخوالي او سنجیده ګۍ ته ورسیږي او د خپلې هرې قربانۍ پر وړاندې یې د ثمرې غم هم وخوري نو بویه چې دا هېواد او ولس به نور د رښتیني سرلوړۍ پر لوري ګام اخلي . له بده مرغه موږ له وطن سره هم رنده مینه کوو او له همدې امله تل قربانۍ ورکوو خو نه مو ځان ته ګټه رسیږي او نه مو هم وطن ته، ځکه چې زموږ مینه د تعقل پر ځای یوازې پر احساساتو بنا وي. د (ازادۍ څلی) په شعر کې د افغانانو رندو احساساتو او غرور ته ډېره ښه نغوته شوې.

هر يو غاصب راشي زموږ وطن ته
زموږ سرونو څخه جوړ کړي ځلي
کلي ښارونه مو ويجاړ کړي راته
سيلاب وي موږ ورسره يوسي خلي
* * *
خپله مدعا چې سرته ورسوي
د خپل وطن په لوري دوی روان شي
موږ وايو دادی بل قدرت مو مات کړ
اوس به مو بيرته وران وطن آباد شي
* * *
بس يو دوه ،درې ځلي نور هم آباد کړو
وطن مو هغسې رنګ بنګ پاتې شي
غاصب په روغو پښو ووځي رانه
راته ميراث يې يو بل جنګ پاتې شي

او يا هم په دې شعر کې:

موږ په وينو ازادي ده تل اخيستې
موږ په خوشي شي بايللې ازادي ده
،
زموږ برخه بې علمي ، لوږه او تنده
موږه نورو ته ګټلې ازادي ده
موږ به څه دازادي په قدر پوه شو
موږه کله لا ليدلې ازادي ده

سحر صیب د خپل قام له خوب او غفلته ډېر ښه واقف دی، او د غلامۍ په راز یې هم خبر شوی. او له همدې امله دی هم دخوشال بابا په څېر په غوسه کیږي او وایي، چې:

که ویده وای زما په چیغو به راویښ و
یا دي مړه یا یې په خوب ځان اړولی

او یا هم دغه بیت:

وخت نو څه ارزښت لري ، په ټوکو به یې تیر کړمه
زه د هر پښتون غوندې بیکاره عادت شوی یم

غواړم تاسو ته یو بل راز هم افشا کړم ، او هغه دا چې سحر صیب اوس خپله ټوله مینه یوازې په شاعرانه احساساتو کې نه ختموي ، بلکې د یوه ژمن خو سنجیده مین په توګه زړه خوري ، ځوریږي او د دې هېواد د هر انسان پر وړاندې د مسوولیت احساس کوي او د پښتون قام د ویښتیا لپاره په ځانګړې توګه د ماشومانو او مېرمنو لپاره، چې تر نورو ډېر اړ او تر نورو ډېر حقدار دي، منډې وهي او د مرستې لاس یې تل ورغځېدلی وي.

البته زما پورتنۍ خبرې په دې مانا نه دي ، چې د سحر صیب شعر اوس یوازې د وعظ، احتیاط او ځانساتنې خبرې کوي، او یا یې هنر ټول د فکر قرباني کړی، بلکې په

دې ټولګه کې تاسې د مینې او ښکلا ډېر ښکلي رازونه ، نازک خیالونه او تنکي فکرونه لیدلای شئ:

په ویدو سترګو دې زما زړه لکه خوب وړی دی
اوس مې د ما ت زړه د ژغور لو هیله هم نه لرم
،
سپوږمۍ ښه ده تللی یار مې را په یاد کړي
پوی زما په خوی ته لمره یاره نه یې
هر سحر یې د مو بایل پیغا م را شي
چیر ته ورک یې ته سحره یاره نه یې،
دا یې نو د مینې ننښه نه ده څه؟
مخ وا ړوي بل خوا چې ما ووینې،
یا:
زه په ستورو پسې ولاړم
چې امیل دې کړم پرې ښکلی
څو مره ډېر ستوري مې راوړل
خو چې را غلم ته بیا نه وې !

په دې ټولګه کې تاسو د غزل، ازاد شعر او ټپو ډېرې ښکلې بېلګې لوستلای شئ، نو له همدې امله دا هم تاسو او دا هم د سحر صیب ښکلې شاعري !

په درنښت
خوشال روهي

غزل

څو مره چې زه درته نږدې وم تا ونه پېژندم
یو عمر زړه کې او سېدې تا لا ونه پېژندم
زه څوک وم؟څنګه وم ؟له کومه راغلم چیرته تلمه
زه وم یو خوب که نور ویده وو ، چا ونه پېژندم
چې ما به نه غوښتل نږدې و راته پېژندم یې
چې زړه مې غوښتل هغو کله بیا ونه پېژندم
زه یم،هغه یم چې تا ستورو پسې ولیږلم
وې ، مخ یې واړاوو مغروري با ونه پېژندم
ما ویل ته به راشې ما سره به ما وژاړې
راغلې او ودې خندل ولاړې تا ونه پېژندم
۱۳۸۲/۲/۱
کابل-ازادي راډیو

ګل او اغزی

يو څو کلونه مې د ژوند له کلو بيرته باسم
ژوند کې يې نه شميرمه
زه مې دژوند کليز له سره کاږم
دا څو کلونه مې پخپل عمر کې نه شميرمه
پوهيږې کوم کلونه؟
هغه کلونه چې له تا سره مې مينه وکړه
هغه کلونه چې مې عقل را نه تا وړی و
هغه کلونه چې مې ذهن کې يوازې ته وې
هغه کلونه ستا د عمر په کلو زياتوم
دا څو کلونه مې د ژوند له کلو بيرته باسم
ژوند کې يې نه شميرمه
په دې اميد چې را نه هيره شې ته
په دې اميد چې بيا دې ياده نه کړم

رښتيا:
که دا کلونه مې دژوند له کلو بيل کړم
را نه هيره به شې؟
نه نه تا هيره ولای نه شم
ته مې په خټه کې يې
را ځه له بلې دې خبره کړمه
زما کوټه کې دکړکۍ خوا کې دلمر رڼا ته
هغه خاورين ګلدان کې ګل،

درته یادیږي که نه

چې ته به نه وې ،
زه بې خوا ته ناست وم
چې ته به رانغلې نو مړاوی به شو
او س چې ته نه رائې همیش تازه وي
پو هیږې تیره ورځ مې څه وکول
دهغه ګل تر څنګ مې وکاره د ځوځو بوټی
ستا به باور و نه شي
سهار چې پا څیدم له خوبه څخه
ګل او اغزی په یوه بوټي کې و
زه ورته ګورم ته مې یادیږې
ته مې نه هیریږې
نو:
که هغه څوکاله مې وباسم
دژوند له کلو
بیا به مې هم ته چیرته هیره نه شې
زما په ذهن کې دمینې او کینې جګړه ده
زما په ذهن کې اغزي او ګلا ن
دواړه اوسي.

۱۳۸۵\۱۱\۲۴
ازادي رادیو

یاد

اوس ایله بیله له ځان سره بلد شوم
چې له تانه را جلا شومه په خود شوم
اوس د وخت په تیریدو باندې پوهیږم
اوس له وخته سره سم ځمه په لاره
پخوا هرڅه را نه هیر و ، ته مې یاد وې
اوس مې ژوند ته هم ور پام دی،

ژوند کومه

اوس مې ژبه د وختو نو ده زده کړې
اوس مې زړه کې ډیرې ښکلې او سیدا ی شي
ته مې هم لاهیره نه یې، خپه نه شې
بس د نیمې شپې دخوب غوندې مې یاد یې
د حالاتو فیصلې هم عجیبه وي
دهیرشوي ما شومتوب غوندې مې یاد یې.

۱۳۸۵\۳\۱۱

ازادي رادیو

ستوري

زه په ستورو پسې ولاړم
چې امیل دې کړم پرې ښکلی
څو مره ډیر ستوري مې راوړل
خو چې راغلم ته بیا نه وې !

۱۳۸۶\۵\۱۲

لمرتلویزیون

غزل

ستا د ښکلا د خپلو لو هیله هم نه لرم
د خپلو سترګو د ساتلو هیله هم نه لرم

په ویدو سترګو دې زمازړه لکه خوب وړی دی
اوس مې د ما ت زړه د ژغور لو هیله هم نه لرم

چې ته رانه شې، تیارې راشي، نا امیده شمه
دبل څراغ د بلو لو هیله هم نه لرم

که بې مقصده هر څوک زړه راوړي نو زړه ورکوم
داسې هم نه ده صرف د ښکلو هیله هم نه لرم

در تلای هم نه شم ،د ویلو جرات هم نه لرم
والله چې ستا دهیرو لو هیله هم نه لرم

کمال

دانسان زړه ته دې لار نه کړه پیدا
په آسمان لاره اوښتل څه معنا

ورکه ښکلا

زه له خپل ځانه پردی
د ورکې لار لاروی
په یوه ورکه پسې
دی سرګردان مې زړګی
هیڅ مې موندلې نه دي
څه چې مې ذهن کې دي
زه یوه ورکه ښکلا
کله په ځان کې ګورم
له ځانه ووزمه ژر
ښکلا جانان کې ګورم
هیڅ مې تسل ونه شي
په ټول جهان کې ګورم
یو څرک لیدلې ښکلا
یو نالیدلی درد دی
چې پرې دردمن داسې یم
پر ځان مې شک پیدا شي
لکه مین داسې یم

۱۳۸۷/۱۰/۱۲
کابل- وزیر اکبرخان مینه

ژمی

لږکي مې ډیر اخیستي
لاندې مې هم کړي دي
ځان او اولاد ته مې وړینې جامې ډیرې کړې
بخارۍ تل ګرمه وي
که ژوند و، سږ ژمی به ګرم تیر شي
سږ کال به یخ په مخه هم رانه شي
خو څه فایده، چې د کور خواته مې یو بل انسان
له یخه ریږدي !!!

۱۳۸۷/۱۰/۱۴ کابل - څارندوی مینه

هیله

سترګې دې، دې خواته راواړوه لږ
لاره تیاره ده،
چې تیندک ونه خورم،
ونه لویږم !!!

۱۳۸۷/۱۰/۱۲ کابل-نوی ښار
BBC دفتر

د خپلواکي ځلي ته!

ته يې زموږ د عظمتونو ځلی
د سرشيندنو غيرتونو ځلی
زه په تا وياړم په تا فخر کوم
ته يې زموږه د وياړونو ځلی

* * *

ته د نيکونو د غيرت نښه يې
د افغانانو د عزت نښه يې
ځومره په برم او په عظمت ولاړيې
ته مو د واک ته د حريت نښه يې

* * *

ته چې اباد شوې ، زموږ د وياړ ځلی شوې
له هغې ورځې موږ هم ودريدو
لکه چې ته مو وروستنی هدف وې
بس موږ خپل لوی مقصد ته ورسيدو

* * *

ګوره خپه نه شې يوازې نه يې
دا موږ چې ګورې ، موږه ټول ځلی يو
دا دومره وخت موږه پر ځای ولاړ و
که لږ هم تللي يو په شا تللي يو

* * *

چې ته آباد شوې زموږ د وياړ لپاره
موږ له پخوا څخه نور هم مغرور شوو
پخوا خو ښه و ، ګوزاره مو کيده
اوس چې مغرور شوو ، لانور هم مجبور شوو

* * *

نوره نړۍ ولاړه په خپله مخه

ځانته ته یې خپله یوه دنیا جوړه کړه

خو موږه تا غوندې ولاړ پاتې شوو

موږه تیاره، نورو رڼا جوړه کړه

* * *

موږ چې تا ووینو نور هم مغرورشو

فکر کوو موږ آتلان یو رښتیا

اته اتیا کاله بس له تا راګرځو

موږه سکه وایو چې رښتیا روان یو

* * *

هریو غاصب راشي زموږ وطن ته

زموږ سرونو څخه جوړ کړي ځلي

کلي ښارونه مو ویجاړ کړي راته

سیلاب وي موږ ورسره یوسي خلي

* * *

خپله مدعا چې سرته ورسوي

د خپل وطن په لوري دوی روان شي

موږ وایو دادی بل قدرت مو مات کړ

اوس به مو بیرته وران وطن آباد شي

* * *

بس یو دوه، دری ځلي نور هم آباد کړو

وطن مو هغسې رنګ بنګ پاتې شي

غاصب په روغو پښو ووځي رانه

راته میراث یې یو بل جنګ پاتې شي

وسواس

د کور کلیانې رانه ورکې شولې
ډیر پسې وګرځیدم
خپل ټول جیبونه مې له سره بیرته وپلټل
پر هغه لاره بیرته درغلمه
دا ځل مې ستا پر ځای کلي ځارلې
کلي ترې، تمې شوې
د مني یخه شپه مې تیره کړه،
د لارې پر سر
دا هم ټول ستا له لاسه
چې وعده ځای پورې درتلم،
کور رانه هیرو،
ځان مې هیرو،
ته مې ذهن کې وې
ته مې هم ونه لیدې ! ! !

۱۳۸۷/۱۰/۱
کابل- څارندوی مینه

دوه زړی

چا ډبره لاس کې راکړه
نه پوهیږم
د رقیب په خوا یې وولم
که پرې زړه مې دیار مات کړم؟
۱۳۸۲/ ۲/ ۱۰
وزیر اکبرخان مینه

زه او ته

زه لا وړوکی ومه
او ته لا نه وې پیدا
زه به همزولو سره
تاسې کوڅې ته راتلم
هر مازدیګر به انتظار وم تا ته
له لوبو وروسته به همزولي ولاړل
ما به ماښامه پورې
دستورو لار څارله
ما ویل ته به راشې
سپوږمۍ به راغله
ته به نه وې هلته
ما ته لیدلې نه وې
خو ستا په شان چا ته وم سترګې په لار

ماته دالستو شپوکې،
خدای ستا په شان،
حسن ښودلی و، خو
مابه موندلی نه شو
نو ته پوهیږې چې زه؟
لا ډیر پخوا مین وم
ښکلې په تا مین وم!!!

ازادي

موږ په خوله باندې ستایلې ازادي ده
بس له هرڅه راته ښکلې ازادي ده
موږ په وینو ازادي ده تل اخیستې
موږ په خوشي شي بایللې ازادي ده
یو دوه درې کسه مین په ازادي یو
دلته نور وایي چې ولې ازادي ده
موږ د خپلې ازادي آتل تکفیر کړ
نه په ځان مو لورولې ازادي ده
زموږ برخه بې علمي، لوږه او تنده
موږه نوروته ګټلې ازادي ده
موږ به څه دازادي په قدر پوه شو
موږه کله لا لیدلې ازادي ده
-۲۰ / ۵ / ۱۳۸۷-

اندیښنه

په ښکلو سترګو دې ویرېږمه ډېر
هسې زما اخلاص رنده نه کړي تا !!!
۱۳۸۲\۲\۱۴

احتیاط

اوس هم له هغې کوڅې تېرېږم
خو اوس ځمکې ته ګورمه او لوېږم نه !!!

انتظار

زه خو انتظار یم له مودو راسې
زړه کې یې که تیر شومه ،نو را به شي !!!

(...)

تا مې چې زړه مات کړ
په هغه ورځ مې
خدای شته له ځان سره ډېر خه وويل !!!
۱۳۸۲\۲\۱۰
لمر تلویزیون

رڼا

خلک شي حیران چې رڼا ووینې
یو وار تر رڼمۍ کې برېښنا ووینې

ذهن یې د شپو طلسم نیولی دی
نه یې شي باور چې سبا ووینې

دلته خو رڼا رنګ له تیارو اخلي
خلک وار خطا شي چې دا ووینې

خود به نو په مینه خپل باور بایلي
څوک چې له خپل یاره جفا ووینې

دا یې نو د مینې نښه نه ده څه؟
مخ واړوي بل خوا چې ما ووینې

ورځ کې به یو شعر ډالۍ کوم درته
څوک دومره وزګار دي چې تا ووینې
دا سحر کینو کې محبت غواړي
ژر به د دې جرم سزا ووینې

1387/3/27

کابل ـ پښتونستان واټ

؟

څه؟
څه دې وويل ؟
وامې نه وريدل
څنګه ؟ څنګه ؟
ميـــنه ؟
او ه
- سترګې دې ښکلې دي
مينه راسره لرې ؟
نه نه کوڼ نه يم
هسې دا خبره لږ څه...
ميــــنـــه ؟
ام ام ام ممم
مينه را سره لرې ؟
مننه ، خو وووو ! ! !
۱۳۸۵/۱۰/۹

دمینې پته

اوس مې هنر د هیرولو زده دی
اوس د احساس په خوښه نه ځم چیرته
اوس که په مخه باندې راغلې چیرته
درته به ښه وګورم
سترګې به ستا سترګو کې ډوبې کړمه
له ښکلو سترګو به دې وپوښتم ،
د مینې پته
که مې ونه موندله
زړه ته به وو وایم داهغه نه ده،
هیره یې کړه
ژر به دې هیره کړمه
او نور به شپې ستا په یاد نه رونوم
اوس مې هنر دهیرولو زده دی
اوس د احساس په خوښه نه ځم چیرته !!!
۱۳۸۷/۱۰/۳۰

غزل

چې دومره در نږدې وم ،ما ويل لمر به وي ستا لاس کې
په دې نو څه خبر وم چې خنجر به وي ستا لا س کې
په زړه کې مې اوس ناست يې، جنګ له تا سره مشکل دی
دا زړه به مې هم ستا وي ،دا ځيګر به وي ستا لاس کې
په بلې به مين ومه، بې مېنې خوژوند نه شي
ويرېږمه په ټولو نجونو اثر به وي ستا لاس کې
په ځا ن باندې غلط وم، ډېر غره ومه، تيرو تی
په دې هم خبر نه وم چې زما سر به وي ستا لاس کې
دا زه چې مې دخپل زړه ټول داغونه له تا بولم
په زړونو جګ ولاړ اغزي اکثر به وي ستا لاس کې
يو وخت دومره مغرور شي دپاچا سلام وانخلي
خو کله شي وړوکی بس سحر به وي ستا لاس کې

١٣٨٦\٢\٧

لمر ټلويزيون

پاچا

پاچا ور غوښتی یمه
زه د مانۍ په دروازه کې انتظار ولاړ یم
پاچا هم ستا غوندې دی ،
وخت نه لري
پاچا ویلي چې لږ وروسته ور شم
کټ مټ همداسې لکه ستا روح مې چې غواړي همیش
خو ته مې نه در غواړې
ځکه تر اوسه انتظار پا تې یم
پاچا عادل دی پاچا ډیر زړه سواند دی
پاچا د پوځ بمبارۍ کې ټپي شوې نجلۍ
په ټنډه ښکل کړې،
ورسره وژاړي
پاچا د ټولو په درد ښه پو هیږي
خو څه کولای نه شي
پاچا عادل دی پاچا ډیر زړه سواند دی
خو پاچا غواړي په ما ظلم وکړي
پاچا ویل نور دلته ما سره ما نۍ کې اوسه
بس پاچا هې چلوه
پاچا لګیا دی یو په بل پسې خبرې کوي
او له ما نه پوښتي چې،
زه ورته وایم دا..
پاچا هې تخت مې په کار نه دی
ما دې له خپله یاره نه جلا کوینه

پاچا دلوی ظلم تکل کړی دی
غواړي له تا مې بیل کړي
خو پاچا ګرم هم نه دی
هغه نو څه پوهیږي
چې پاچا هي زما دا ستا لیدل دي
پاچا لګیا دی یو په بل پسې خبرې کوي
په ما خولې را ماتې
ورته ویلای نه شم:
چې که د سر امن وي
یوه خبره کوم
که زه دا ستا ما نۍ ته را شم ،نوبیا
هره ورځ زه نو کله
دچا خوبوړې سترګې نه شم لیدای
پاچا لګیا دی یو په بل پسې خبرې کوي
په ما خو لې را ما تې
ورته ویلای نه شم
کټ مټ همدا سې
لکه تاته
چې ویلای نه شم
در سره مینه لرم
در سره مینه لرم

کابل ، ارګ
۱۳۸۲\۵\۲

غزل

ډیر مې لرې له نظره یاره نه یې
خیر که یاد مې په سندره یاره نه یې
زه که ځان نه شړل شوی یم پردیس یم
ته هم خپل زړه نه خبره یاره نه یې
زه دې غم خپلو شعرونو سره ژاړم
ته به څه کړې چې شا عره یا ره نه یې
سپوږمۍ ښه ده تللی یار مې را په یاد کړي
پوي زما په خوی ته لمره یاره نه یې
هر سحر یې د مو بایل پیغا م را شي
چیر ته ورک یې ته سحره یاره نه یې
۱۳۸۵\۱۳\۲۳
وزیر اکبر خان مینه

زړه

زړه مې له ځا نه سره بېدم
چا ته یې نه ورکوم
ښا یې یو وخت کوم څوک پیدا شي
په قیمت یې پوه شي ، ! ! !
–

ډبرلیک

زما د قبر ډبرلیک
څو مره په غور ګورې
غواړې معلومه یې کړې
زما د مړیني نیټه
چا ته معلومه نه وه
زما د مړیني نیټه
ځکه لیکلې نه ده
زه خو هغه ورځ مړ شوم
چې ته په مخه راغلې
را ته دې ونه کتل
او له بل چا سره دې ډیرو خندل
۱۳۸۶\۶\۵
لمر تلویزیون

مظاهره

پرون مې ذ هن کې افکا رو مظا هره کړ ې وه
چې و لې ما ستا په ستا يلو عجله کړې وه

ذهن يې لوټ کړ ستا عکسو نو ته يې اور وا چاوو
نږدې يې زما په لا شعور با ندې حمله کړې وه

اوس لږ پو هيږ مه چې ما هم اشتباه کړې وه
ما په شعرو نو کې ربنتيا مبا لغه کړې وه

په هغه ځمکه تر سهاره چې اورونه بل وو
هلته مې روح هسې ستا حسن ته سجده کړې وه

بيګا مې خوب ليــده مړ شــوی ومه
بيګا مې ستا نا مه د خپل قبر لوحه کړې وه

مخا مخ ښه و ،پسې شا به يې خبر ې کړلې
ما له دې ځينو سره څو مره حو صله کړې وه

زيا تې ترې ځمه خو تر او سه پورې پوه نه يمه
ما له دې خلکو سره څه وړ ګو زا ره کړې وه

۱۳۸۵\۳\۱۳
ازادي راډيو

غمیزه

چې زړه مې نه غواړي
نږدې راشي
تر څنګ مې کیني
خو هغه چاپسې ،
چې زړه مې چوي
رانه ډیر لیرې ولاړ شي
تښتي رانه !!!

۱۳۸۲/۲/۴
لمر تلویزیون

نهیلي

راځه کینه د شعرونو ویل پریږده
دا ویده قام هیڅوک نه شي ویښولی
ستا ځواني مې نه لوریږي ګرانه کینه
په دې لاره کې دې ډیرو سر خوړلی

ددوی دوست دی چې یې دوی دي ټول وژلي
دغه قوم همیشه مغل ستا یلی

د خوشحال بابا خبرې در په زړه کړه
دغه قوم همیشه خپل ورور وژلی
چې ددوی درهبري تکل یې کړی
دغو خلکو یې اول سر دی وهلی
دوی خوشحال دي چې جرس یې ولجه کړی
اوښ یې بار سره له کوره بیرته تللی
که ویده وای زما په چیغو به راویښ و
یا دي مړه یا یې په خوب ځان اړولی !!!

۱۳۸۷ / ۷ / ۵

ښارندوی مینه

غزل

زه در نه بيل شوم خو خبرو يا ره پرې نه ښودې
تا څه ويل خو چا تر خپله وا ره پرې نه ښودې
پرون مې ټولې پخپل لا س جانانه رنګې کړلې
د خپل پل نښې مې هم ستا په لا ره پرې نه ښودې
ته لکه زه يوا زې خوښ وې خو قسمت ته ګو ره
تر تا چاپير شول، دې ګلونو خاره پرې نه ښودې
ما مې د اوښکو ملغلرې در ليږلې خو تا
زموږ تر منځه تر اومړي تاره پرې نه ښودې
تا د ټيکرې پيڅه کې ټولې خوښې غوټه يو وړې
يو څو شيبې دې هم زما لپاره پرې نه ښودې
۱۳۸۵\۳\۱۲
رشاد کره کتنه - کابل

قرباني

ما مې له زړه سره د سترګو اختيار تاته درکړ
بيا مې د چا په لوري ونه کتل
شونډو مې ستا د نامه ذکر کاوو
ما وې دې ښار کې بس يوازې ته يې
د چا مې نه اوريدل
داوريدلو حس مې تا وړی و
ما دارمان ګلونه ،
ټول ستا په لار وشيندل
تا مې د زړه پر سر چاړه تيره کړه
ما يې پروا ونه کړه
ځکه هغه مې اول ستا ګڼلو
ارمان مې تاته قرباني کړ داسې
لکه سيرلی چې په اختر حلال کړي
خو چې صراط پله نه تيره شوې ته
بيا دې را و نه کتل
زه شوم لمبو ته پاتې
تورو تيارو ته پاتې
داور له کومې نه فرياد کومه
غواړم دا ستا له سترګو وپوښتم دا
که شونډې نه وي سترګې وو ايي دا :
قرباني دې ته ، مينه دې ته وا يــي !!!

۱۳۸۴/۹/۲۵
کابل - درشاد کره کتنې غونډه

غرور

ځومره ساده ،
ځومره په ځان مغرور وم
له خپل جانانه سره جنګ ته ولاړم
زه له خپل ځانه سره جنګ ته ولاړم
زه په پښتو ، توره او سپر نازیدم
ما به ویل
که توره ماته شي سپر کار ورنه کړي
زما پښتو ماته قوت راکوي
خو زه خبر نه ومه
دهغې سترګو کې دا دری واړه وو ! ! !
۱۳۸۷ / ۵ / ۲۳
کابل – لمر ټلویزیون

مینه

یوه پیغله چې بې حده ښایسته وه
له سیند ها خوا د ځنګله منځ کې دیره وه
لوړه ونه زرغونې سترګې یې ښکلې
په لیدو یې ښاپیرۍ در یادولې
خرمايي زلفې یې مخ باندې خورې وې
او نرۍ شونډې یې بې له رنګه سرې وې
د دې پیغلې هیڅ کمی د ښکلا نه و
خدای ورکړی یو له مینې نه ډک زړه و

یوه ورځ یو زلمی ښکار پسې وتلی
په راتلو راتلو تر سیند پورې و ،تللی
چې شو ستړی دیو کور خواته دیره شو
د قسمت کار و ،د دې پیغلې میلمه شو

په لومړي لیدو یې زړه و ، پرې بايللی
د نجلۍ ښکلا اغیز و ، خپل شیندلی
نجلۍ هم شوله میینه پردې ځوان
د زلمي ښایست پردۍ کړه له خپل ځان
په رڼا مینځلې دې ښکلې نجلۍ
هم پردی کړ دا ښکاري له دې نړۍ
د نجلۍ مینې له ژونده لاس پر سر کړ
خپل له مینې ډک زړګی یې دې ته ور کړ

ځیني پاتې د دنیا کار و روزګار شو
بس مین شو نه د کور او نه د ښکار شو
ته به وایې له ازله پرې مین و
لوی مقصد یې هر ماښام د دې دیدن و
خو د دوی ترمنځ یو لوی سیند را روان و
تیریدل ترې تیر له وسه د انسان و
خو د مینې په زور دا ځوان هر ماښام
تیریده له ستره سینده په ارام
د اوبو زور د ده مینې ته ډیر کم و
معشوقه به یې لیده نور یې څه غم و
د سیلاب منځ کې به تیر شو په اسانه
ده به هیڅکله پروا نه کړه د ځانه

یو ماښام یې د دې سترګو ته کتل
سم له واره یې نجلۍ نه وپوښتل:
- ستا په سترګو کې دا داغ شو بیا له کومه؟
دغه(خو) ماته هیڅ نه وه را معلومه
پیغلې وویل ځواب کې ورته داسې
نن احتیاط کوه چې ځې له ما نه هسې
نه چې یو سې نن اوبه تا د دریاب
ځوان حیران شو د نجلۍ پر دې ځواب
ترې یې بیا د داغ خبره و پوښتله
د نجلۍ وینا یې بابیزه ګڼله
پیغلې وې: دا ستا ځواب و ، د خبرې

ته د مینې له قانونه لاړې لیرې
ته چې هر ماښام له سینده تیرېدلې
خپل قوت نه و ، زما مینې تیرولې
ستا په مینه کې کمی نه و ،تر اوسه
چې قوت دې له اوبو زیات یو په لسه
دغه داغ مې و ، په سترګو کې پخوا

ته مین وې، ورته پام نه و ، دا ستا

اوس چې مینه کې راغلی دې خلل دی
خدای دې خیر کړي،شک دې مینې سره مل دی
نن چې ته له دغه لوی سینده تیرېږې

-

احتیاط کړه ګرانه ګرداب کې و نه لوېږې
دغه ځوان چې له نجلۍ څخه روان شو
زړه نازړه دې خپلې ویرې ته حیران شو
سیک یې نه درلود په زړه کې دومره زیات
په لوی سیند باندې ورګډ شو په احتیاط
د لوی سیند تر نیمایي و ،رسیدلی
د اوبو څپو په غیږ کې و ، نیولی
په لږ وخت کې د اوبو څپو کړ لاندې
لکه ماتې کړي باد لښتې تاندې تاندې

څه پر ځای د پښتنو دغه متل دی

ویل شوی هم تر دې پیښې اول دی
که له یاره سره مینه او یاري کړې
په اخلاص به ورسره د زړه دوستي کړې

هیڅ نظر یې مه لره ته په عیبو
ډیر پخوا داسې ویلي پښتنو
۱۳۸۷/۱۰/۸

کابل - څارندوی مینه

پښتو متل:
له یار سره یاري لره
په عیبو یې نظر مه لره

خو ته مې ونه لیدې

ستا مستانه خندا مې غوږ ته راغله
ښه ورته غوږ شوم ،
ماته بل ډول وه
ستا د پښو ښکالو مې هم واوریده
زما په لوري را روانه شولې
بیا دې زما لاس پخپل لاس کې ونیو
ظالمې ډیر دې ټینګ کړ
زه مې دلاس په درد ونه پوهیدم
څه خو دې ووې ،
ما هیڅ وانه وریدل
بیرته روانه شولې،
ولاړې رانه
ما سترګې و موښلې
خو ته مې ونه لیدې !!!

۱۳۸۵/۳/۹
وزیر اکبرخان مینه
ازادي راډیو

ټپېزې

چې ته شې ولاړه غم مې ډير سي
زلميتوب دې تشويش کې تير سي
دغه يو غم رانه چاپير سي
عمر چې تير سي اشنا هير سي
ستا دې قسم وي چې ما هير نه کړې مينه

* * *

پس له الله مې ستا ثنا کړه
ځواني مې مينه کې تالا کړه
يمه رنځور ته مې شفا کړه
اوس مې د عمر تاوان راکړه
نرۍ نرۍ خندا دې کړه رنځور دې کړمه

* * *

زما دې بيا تبه اوږده کړه
تا چې په بل ديار کې شپه کړه
ګلې بل واري داسې مه کړه
ديدن دې دومره فايده وکړه
لکه رنځور چې په لکړه پورته شينه

* * *

خدای پاماني سخته شيبه ده
د بد مرغيو دروازه ده
خوښي د ژوند يوه شيبه ده
ديدن د بادو پيمانه ده
نه به پرې مور شې نه به وترې بارونه

* * *

خیال کې مجلس مې د اشنا که
مرور یار مې را پخلا که
د مینې لوی مقام خدای را که
په اندیښنو مې ځان پاچا که
سر مې را پورته که، ملنګ د دنیا و مه

* * *

خوشحالي ولاړه، غم یې یار شي
د رنځو منځ کې را ایسار شي
بس د اغزو پر سر یې لار شي
چې پاک الله ورته په قار شي
نصیب یې خوار شي په ورکړې مین شینه

درد

څو مره ډیر را سره خاندې
څو مره ډیرو سره خاندم
له سهاره تر ماښامه
له بې شمیرو سره خاندم
هسې ځان خوشحاله بولم
له ملګرو سره خاندم
ته به وایې هیڅ غم نشته
له خبرو سره خاندم
زما زړه کې چې کوم غم دی

چاته کله معلومیږي
دوی خو ټول راسره خاندي
زما په درد کله پوهیږي
نور مې ورته کیږی خندا نه
زړه مې تنګ دی له جهانه
چې په مخه مې را نه شي
نور مې بد ایسي جانانه
ما وې ته به زړه ته راشې
ما به ما سره وژاړې
چې په زړه کې دې ځای ومونده
تا هم وخندل او ولاړې
۱۳۸۲/۷/۹
کابل – ښارندوی مینه

غزل

اوس په دې حالت کې زه بې یاره عادت شوی یم
یاره خپه نه شې ستا لپاره عادت شوی یم
دلته مې اوس یار نشته کلونه دي، اوښتي خو
هر ماښام راځمه په دې لاره عادت شوی یم
وګورمه ښکلو ته ، بیا ژر جومات ته ولاړ شمه
زه له ورکتوبه ښه دیندار عادت شوی یم
پیتاوې ته به کینمه او سیوري ته به پریوزمه *
زه د هر پښتون غوندې بیکاره عادت شوی یم
راځې که نه راځې زه درته هم سترګې په لار نه یم
اوس نوله خزان سره بهاره عادت شوی یم

۱۳۸۷/۱۱/۱۷

کابل – پښتونستان واټ

- دغه بیت لومړی په دې بڼه و

وخت نو څه ارزښت لري ، په ټوکو به یې تیر کړمه
زه د هر پښتون غوندې بیکاره عادت شوی یم
خو کله چې مې استاد اسدالله غضنفر ته ولوست هغه یې
لومړی نیم بیتي داسې سم کړ:
پیتاوې ته به کینمه او سیوري ته به پریوزمه
زه د هر پښتون غوندې بیکاره عادت شوی یم

درواغ

زه لکه نور خلک ،
دروغ وایم رښتیا نه وایم
وایم اوس مینه نه کړم
اوس د احساس په خوښه نه ځم چیرته
اوس رانه هیره یې ته
اوس دې هیڅ نه یادوم
هسې د خلکو له خبرو ځخه ځان ساتمه
داټول دروغ دي
ته مې هیره نه یې
اوس هم خپل نوم سره ستا نوم لیکمه !!!
۲۲/ ۳/ ۲۰۰۹
هندوستان – ممبی
پریل – کمال بلډینګ

بې هیلي

د پسرلي نرې باران اوریږي
مرغان خوشحاله دي، ټوپونه وهي
خو د قفس مرغۍ هیڅ نه ورګوري !
۲۸/ ۱/ ۱۳۸۸
کابل – پښتونستان واټ

غرمه

د توت ترونې لاندې يخ يخ شړومبې
او خوږ مجلس له څو يارانو سره
غرمه د اوړي، تر سپرلي هم ښه وي ! ! !
۱۲/ ۳/ ۲۰۰۹
هندوستان – نوی ډهلی

نوم

شونډه دې ولې په غاښ ټينګه کړله
لکه چې ستا هم په ما خوا بد يږي
ما مې مړوند باندې ستا نوم ليکلو
هسې لږ وينې ولاړې
ليونۍ دا خو دومره درد نه کوي
ما په نازک زړه ،
تر دې سخت ،
ستا ښکلی نوم ليکلی ! ! !

دهیواد ځوان شاعر اولیکوال ګیلانوال د شعر په ځواب کې

غمونه

غمونه زښته ډیر دي
اول نو کوم یو درته ووایمه
وطن مې اور کې سوځي
زړونو کې کرکې شنې دي
اوه ، هغه دی بیا یې مکتب وسوځاوو
زموږه خپلو خلکو
وایی مکتب کې درس د کفر وایي
اه هغه دی بیا توري چورلکې راغلې
هغه دی بیا له کلي دود پورته شو
بیا په واده باندې بمبارد شوی دی
بیا یوه ناوې د واده جامو کې ګور ته درومي
وایي چې بیا ځانمرګی برید شوی دی
یو بهرنی ټپي دی
زموږ پنځه ویشت شهیدان شول پکې
خلکو له سره شروع کړی ، جنګ د خپل ځان پرضد
زموږه خلکو بیا تصمیم نیولی
چې ترهغو د یوه بل خبره هیڅ وانه وري
څو یې لندن او واشنګټن دواړه نیولي نه وي !
مرګ هره ورځ ماته په مخه راځي
غمونه زښته ډیر دي

زه به نو کوم یو درته ووایمه
غمونه ډیردي
خو زه هم ورته یو ازې نه یم
اوس ډیر ملګري لرم
موږ اراده د ژوند کولو لرو
موږ زړه کې مینه لرو
موږ غواړو وکړو په زړو کې مینه
موږه له خپل وطنه کړکې باسو

لا هم خارمه ستا لارې

نو اول دې ولې نه وېل*
چې زه هغه تصویر نه یم
چې دې تل و ، په خیالو کې
ستا دذهن په پردو کې
چې له ذهن نه دې ورک و
*
نو اول دې ولې نه وېل
چې زه هغه تعبیر نه یم
چې به و ، ستا په خیالو کې
چې یې روح و ، بندي کړی
د یو خیال په زولنو کې
*

نو اول دې ولې نه وېل
چې زه هغه کوکۍ نه يم
چې نيوه دې په لاسو کې
ستا دکلي په ډنډو کې
د شوتلو په لوو کې
د ګلانو په باغچو کې
*
نو اول دې ولې نه وېل
زه هغه ښاپيرۍ نه يم
چې ليده دې په نکلو کې
ماشومتوب په دنياګۍ کې
درسره به وه په غرو کې
*
نو اول دې ولې نه وېل
چې زه هغه سپوږمۍ نه يم
چې ليده دې په اوبو کې
شمار دې ستورو به دې پريښود
د سپوږمۍ په ننداروکې
*
زه لا هغسې ماشوم يم
د خپل خوب تعبير مې غواړم
چيرته خړو اوبو وړی
رانه ورک تصوير مې غواړم
اوس هم ستا لارې څارمه
وايم نن سبا به راشې

زما مینه به دې یاد شې
بیرته مینه به زما شې

*وېل د پکتیا ،پکتیکا ،غزني او لوګر ولایتونو په ځینو سیمو کې په یوه سیلاب(وې) تلفظ کیږي دلته هم په همدې یوه څپه راوړل شوی دی.

غزل

ستا غنم رنګه څیره بل رنګ ښیی
هینداره هیڅکله رښتیا نه وایي
ټول بې معنا لګیا له ځانه ګډ دي
څوک مې ونه لید چې له تا نه وایي
څراغ یې لګي تر سهاره دلته
څوک ناروا ته ناروا نه وایي
څو زورور مو په سرو ولاړ دي
خو ورته هیڅ زموږ پاچا نه وایي

خلکو ترې جوړې څه خبرې کړلې
سحر دې نوم هم اوس په غلا نه وایي

۱۳۸۷/ ۷/ ۱۸
کابل – څارندوی مینه

ژوند

پوهېږم
پخپلې کوچنۍ لور مې زه هم همدومره ګران یم
لکه دا چې پرما ګرانه ده
خو ماښام چې کورته راشم
غېږې ته مې نه راځي
(ښکلا)ډېره هوښیاره ده
هغه پوهېږي
چې ژوند څومره بې وفا دی
شاید یوماښام زه هم کورته رانه شم ! ! !
۱۳۸۸ /۱/ ۲۳
کابل-څارندوی مینه

دیوال

زموږ ترمنځه
دزمان دیوال هسک شو
هغه یې سیوري ته کیناسته ! ! !

یاد(۲)

دا څو کلونه مې یو مخ هیره وې
هیڅ مې په یاد هم نه وې
څومره چې لیرې رانه تللې وې ته
له ډیرو غرونو وطنونو ها خوا
څومره چې ته لیرې وې
هومره دې یاد پردی شو
خو:
پرون مې بیا دوه سترګې ولیدلې
اوس مې په زړه باندې نری درد ګډ دی ! ! !

وخت

مادوخت ګریوان ته دواړه لاس وراچولي دي
ولې دومره ژر تیر شو
زه لا پرې خبر نه وم ! ! !
۱۳۸۸/۱۱/۱۸
۲۰۱۰/۲/۵
اسلام آباد- پاکستان

منی

دمني په سړه شپه مې
ترسپیده چاوده په وترو اوبه ولګولې
دسهار خواته په پوله خوب یووړم
پرمخ مې ګرم لاس حس کړ
اه ما ویل دمور لاس دی
راویښ شوم
لمر راختلی و !!!

۱۷/ ۸/ ۱۳۸۱
پکتیا۔زرمت ،اسلام خیل

تللی انځور

څو مره نږدې و ،
څو مره لیرې شوو له یوبل څخه
څو مره پردی شوې رانه
اوس مې دژوند له هرې برخې بیله شوې یې ته
اوس مې له خیال څخه ډیر لیرې ستا انځور تللی دی
اوس له ګلونو څخه ستا پوښتنه نه کومه
اوس له بلبلو څخه هم کومه ګیله نه لرم
چې په سندرو کې دې نوم نه اخلي

اوس رانه ډیره لیرې شوې یې ته
اوس مې دژوند له هرې برخې بیله شوې یې ته !!!
۱۳۸۷/۲/۵

کابل – دوهمه ناحیه

نالیدلې

ډیر وختونه کیږي،
چې لټوم یې
هغه مې لا نه ده لیدلې
دا څوک ده؟
چې زما خوبونه یې ورسره وړي دي
دا څوک ده؟
چې ما دځان په لوري ور بولي
هغه مې لا نه ده لیدلې
کله چې دهغې په څیر بله وینم
په زړه مې ګبنۍ ګډه شي
هغه مې لا نه ده لیدلې
خو سترګو یې،
زما زړه کلابند کړی دی
دا څوک ده؟
هغه مې لا نه ده لیدلې
کیدای شي هیڅ یې ونه وینم
زموږ ترمنځ دزمان دیوال ولاړ وي !!!
۱۳۸۶/۳/۲

کابل – ښارندوی مینه

دتخييل کوڅو کې

لفظونو دغزلو کې صنمه رانه پټه شي
زه پسې ستومانه دا بې غمه رانه پټه شي
زه دتخييل کوڅو کې ستړی پسې ګرځمه
دا له غره را کوزه شي په سمه رانه پټه شي
وريځې دهجران په شنه آسمان کې راڅرګندې شي
ښکلې شي سپوږمۍ په څوارلسمه رانه پټه شي
انسان يمه ناقص يمه سوالونه شي پيدا راته
دخدای(ج) دقدرت هاخواته مريمه رانه پټه شي
فکر دبارو تو دوږمو لارې کنډوې کړې
ښکلا دسرو غوټيو له شبنمه رانه پټه شي
دلته تورتمونه دي رڼا دسحر نه راځي
تورو شپو کې ورکه شي او شمه رانه پټه شي
۱۳۷۹/۴/۸
پکتيا،زرمت،اسلام خيل

دیوه شعر ته ورته لیک په ځواب کې چې لیکلي یې و:(په دې دنیا کې د مینې ورځ څوک پاتې دي؟)

مینه نه مري

ولې نه
لا ډیر کسان شته چې د مینې ورځ دي
لا خو ډیر څه شته چې موږ مینه ورکړو
مینه ژوندۍ ده لاهم
مینه هیڅکله نه مري
* * *
لا ډیرې سترګې دي له مینې ډکې
لا مینه ژوند کوي زموږ په زړو کې
ګیلاس لا نیم پاتې دی
لا انسانیت ژوندی دی
انسان د مینې نوم دی
لا زړونه شته چې کرکه نه پیژني
لا ډیر کسان شته چې د مینې ورځ دي
لا خو ډیر څه شته چې موږ مینه ورکړو
مینه ژوندۍ ده لاهم
مینه هیڅکله نه مري
* * *
تا د بې موره وري په سترګو کې لیدلي کله ؟

تا کومه ورځ ګل ته اوبه ورکړې؟
دبلبل اوښکې دې لیدلې کله؟
باران وهلې توتکۍ ته دې پناه ورکړې؟
کتار دزانو دې لیدلی کله؟
دونې څانګې دې لمس کړې کله؟
دکوم بوډا لاس دې نیولی کله؟
تا له سوالګر سره خواله کړې دي؟

تا ددښمن سترګو ته سم کتلې؟
مینه هغلته هم شته
لا ډیر کسان شته چې دمینې وږدي
لا خو ډیر څه شته چې موږ مینه ورکړو
مینه ژوندۍ ده لاهم
مینه هیڅکله نه مري
* * *
اغزي دې ورک شي ،
اغزي ډیر بدرنګ دي
چاته یې مه ورکوه
چیرې یو ګل پیدا کړه
په موسکو شونډو یې ډالۍ کړه چاته
مینه له مینې پیدا شوې هروخت
که نور نفرت کړي موږ به مینه کوو
زړه به هینداري غوندې پاک ساتو تل

کینې به نه ورپریږدو

لا ډیر کسان شته چې د مینې وړدي
لا خو ډیر څه شته چې موږ مینه ور کړو
مینه ژوندۍ ده لاهم
مینه هیڅکله نه مري
مینه هیڅکله نه مري

غزل

اغزي ته شاکړي او سره ګل ته ګوري
هوښیار تیارې ته نه، لمرځل ته ګوري
مینه هغه چې سره یو وي زړونه
مینان نه دي چې یو بل ته ګوري
دا چې ځیر ګوري نوې میاشت نه ګوري
پر بام ولاړې پیغلې نجل ته ګوري
دا قام لګیا دی خپل حالت بدلوي
پښتون خونه دی چې ازل ته ګوري
دوی خو لا تیرو زمانو کې اوسي
اوس هم لا لارې د مغل ته ګوري
لاهم وخت شته چې ژوند د مینې وکړي
خو دوی یې نه غواړي اجل ته ګوري

دلته څوک لارې د مکتب نه څاري
چې څه به کیږي ټول مورچل ته ګوري
سحره نور د مینې شعر مه لیکه
خلک عمل ته نه، غزل ته ګوري

خدای پاماني

دژوندون سخته شیبه خدای پاماني ده
دسره اور یوه لمبه خدای پاماني ده
یوناڅاپه یې دتللو شیبه راســـي
یوناڅاپه وایي ځه خدای پاماني ده
تګ دیار ،تګ داولاد ،تګ ددوستانو
په زړه ګډه کړي لړزه خدای پاماني ده
ټول ژوندون دساړه ژمي مازدیګر دی
او دژمي اوږده شپه خدای پاماني ده
ژوند یوخوب و ، څومره ژر تیر شو دنیا کې
بس څو ورځې وم میلمه خدای پاماني ده

دلیکوال چاپ اثار:
۱- د سپوږمۍ ښکالو د شعرونو ټولګه ۱۳۷۰
۲- دلمر جنازه // // ۱۳۷۷
۳- مینه او وسواس دلنډو کیسو ټولګه ۱۳۸۴
۴- دپاریال خوبونه دشعرونو ټولګه ۱۳۸۱
۵-مینه او جګړه ناول ۱۳
۶-پاس سپوږمۍ، لاندې ته یې د شعرونو ټولګه ۱۳۸۵
۷- دمتلونو کیسې او نور معلومات ۱۳۸۷
۸- شیطان څراغ دطنزیه کیسو ټولګه ۱۳۸۲
۹- ستوري دماشومانو لپاره شعرونه ۱۳۸۷
۱۰- دمینې روغتون دنړۍ دمشهوروطنزونو ژباړه ۱۳۸۷
۱۱- خبرې له خبرو پیدا کیږي ۱۳۸۷
۱۲- بې ځایه غرور دماشومانو لپاره کیسې
۱۳- همدا اثر
ناچاپ اثار:
۱- دښاپیرۍ په لټه دلنډو کیسو ټولګه
۲- دکابل تراژیدي خاطرې او ورځني یاددښتونه
۳- خاموش فیلیسوف دمقالو ټولګه -تدوین
۴-کاروانونه دبکوا په دښت تیریږي فولکوریک اثر
۵- دعرفان مجلې تاریخچه او نیولیک تحقیقي اثر
۶- ژوند په شیبو کې تحقیقی اثر
۷-دانارترونې لاندې دتورنتو اوښکې ناول ژباړه